

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Un gran barceloní: Sant Pere Nolasc

Avui vull dedicar la carta dominical a un gran sant relacionat amb Barcelona i que la seva vida i el seu missatge mantenen una perenne actualitat: Sant Pere Nolasc. Nasqué probablement al Mas de Santes Puel·les, a la regió del Llenguadoc-Rosselló, als voltants de l'any 1180. La família es traslladà a Barcelona, i allí va aprendre del seu pare l'ofici de mercader i també va rebre els ensenyaments propis d'una vida cristiana. La seva activitat de comerciant l'ajudà a conèixer a fons la realitat de la seva època i les necessitats concretes de les persones, en particular el problema del captiveri dels cristians a terres musulmanes i la necessitat de redimir els captius per a tornar-los la llibertat. A aquesta redempció dedicarà la seva vida i per a ella farà servir els seus béns personals.

Va prendre la decisió de dedicar-se a la redempció de captius com a primera i principal obra de misericòrdia per inspiració de la Mare de Déu. La nit de l'1 al 2 de 1918, tingué lloc una intervenció especial de Maria Santíssima en la seva vida, una experiència que il·luminà el seu enteniment i mogué la seva voluntat per a convertir el grup de laics que ja col·laboraven amb ell en un orde religiós redemptor de captius. El 10 d'agost de 1218 es va dur a terme la fundació a l'altar major de la Catedral de la Santa Creu de Barcelona. El bisbe Berenguer de Palou va lliurar a Pere Nolasc i els seus companys la Regla de Sant Agustí, com a norma de vida en comú i, davant d'ell, els primers mercedaris varen emetre la professió religiosa. Per la seva part, el rei Jaume I atorgà al nou Orde el reconeixement pel dret civil del seu regne. Es tracta del primer orde religiós a l'Església que té una advocació mariana.

L'Orde de la Mercè neix, doncs, com a obra de misericòrdia, amb la missió específica de redimir els captius cristians. En aquella època, no pas poques persones eren arrencades de les seves famílies i les seves terres i quedaven reduïdes a la captivitat. La missió dels mercedaris era, en primer lloc, despertar la solidaritat, perquè l'alliberament de cada captiu tenia un preu. A més, estaven

cridats a endinsar-se en aquelles perifèries geogràfiques i existencials per a sostenir la fe i l'esperança dels captius i rescatar-los. La novetat radica en que els rescats es feien sense treure'n cap guany, sinó per mercè, per misericòrdia. D'altra banda, es buscaven mitjans per a redimir els més pobres. Els mercedaris vivien aquesta actitud fins a tal punt que arribaren a fer un quart vot en el que prometien «estar disposats a quedar-se com a ostatges, si fos necessari, pels captius que estaven en perill de perdre la seva fe».

L'any vinent es complirà el vuitè centenari de la fundació de l'Orde de la Mercè. El context social actual certament és diferent en molts aspectes i són diferents les captivitats, però el carisma mercedari d'alliberament té plena actualitat. Per això, l'Orde de la Mercè viu el seu carisma des de la fidelitat creativa i ha anat donant noves respostes als nous reptes que s'han anat presentant al llarg de la història. Així ho recull el número 16 de les seves Constitucions: «Les noves formes de captivitat constitueixen el camp propi de la missió i del quart vot mercedaris i es donen allí on hi ha una situació social en la que concorren les condicions següents: és opressora i degradant de la persona humana; neix de principis i sistemes oposats a l'Evangelí; posa en perill la fe dels cristians; i ofereix la possibilitat d'ajudar, visitar i redimir les persones que s'hi troben a dintre.»

Sóc testimoni directe del treball excel·lent que la família mercedària du a terme especialment en la pastoral penitenciària, de com viuen en l'actualitat el seu carisma d'alliberament. El nostre agraïment i ànim als fills de sant Pere Nolasc.

ENTREVISTA

Agraïment i humilitat

LUIS PÉREZ

El P. Juan Luis Pérez, abat emèrit de Leyre, ha celebrat recentment el jubileu sacerdotal —va ser ordenat el 4 de juny de 1967 a Barcelona. Llicenciat en dret canònic per la Universitat Gregoriana de Roma, Dom Luis Pérez va ser abat del monestir de Sant Salvador de Leyre entre els anys 1993 i 2009. Preguntat sobre què recomanaria a un jove o a una noia que es plantegi d'abraçar la vida monàstica, la seva resposta és clara: «Ser sincers amb ells mateixos; la vocació, si és imperativa com una crida al cor, ha d'abraçar-se amb valentia i reconeixement. Déu anirà marcant el camí i la seva fidelitat no ens mancarà mai.»

Què sent després de celebrar 50 anys de prevere?

Agraïment i humilitat. Agraïment, perquè he de donar gràcies a Déu que m'ha fet partícip del sacerdoci de Jesucrist. A través de l'Església he pogut ser les seves mans i els seus llavis, de manera especial com a sacerdot monjo. Sentiment d'humilitat perquè, tot el bo que he fet pertany a Déu; les deficiències, amb certesa, moltes, les confio a la misericòrdia divina.

Quina és la singularitat del mestratge de sant Benet que pugui ajudar els homes i les dones d'avui?

Els homes d'avui han d'aprendre a escoltar i ser conscients d'unes realitats transcendents que no sempre són fàcils de captar si no hi ha silenci al cor o si manca una fe profunda.

Amb el coneixement que té de molts monestirs europeus, què hi aporta la presència benedictina?

Els carismes divins són per sempre i per al servei dels homes; la missió del monestir benedictí queda mostrada en la vida que el papa sant Gregori va relatar de sant Benet: Pau, treball, ordre, discreció, servei i ajuda al poble de Déu; els temps poden variar però la missió és la mateixa.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Construïm la pau des de la pau interior

Era la tarda de dissabte de la multitudinària manifestació ciutadana per rebutjar la violència i reivindicar la pau, després dels esfereïdors atemptats terroristes.

L'església d'un dels carrers propers al lloc de concentració era tancada. Sonà el timbre de la porta de l'habitatge de la comunitat religiosa que en té cura. Una dona d'una quarantena d'anys, amb l'uniforme de treball d'un servei públic, demanà si podia entrar a l'església a pregar. Comentà: «Tinc previst anar a la manifestació però em semblava que abans havia de pregar una estona. No sé si hem pacificat prou els nostres cors. He escoltat paraules poc conciliadores, algunes d'odi. Pense que m'he de posar davant Déu i demanar serenor i pau. Pregar per les víctimes, pels ferits i pels terroristes, pels meus conciutadans i per mi perquè he passat por i cobejat sentiments que s'apropaven més al rebuig que a l'amor». «Jesús s'acostà, els tocà i els digué: Aixequen-vos, no tingueu por» (Mt 17,7). Franquejada la porta, anà a la capella del Santíssim i romangué mitja hora davant el sagrari, pregant. Després s'encaminà cap a la manifestació amb pas decidit.

Convé que ens afegim a la pregària d'aquesta dona per pacificar-nos i per demanar, també, serenor i templança i, alhora, amb tots els homes i les dones de bona voluntat treballar perquè el diàleg i la pau prevalguin en les nostres vides.

La primera consternació i els contradictoris sentiments que pot suscitar han de donar pas a la certesa que només des del coratge, defensant els valors més fonamentals, el respecte a tothom i la solidaritat amb els que pateixen, podem construir la societat que volem, fraternal, pacífica i lliure. Molts moments, actituds i actuacions n'han estat bons exemples i hem de saber descobrir-hi, també, la munió de persones que arran d'aquests fets han estat testimonis de bondat, de servei i d'amor, ajudant espontàniament les persones que ho necessitaven. «Cerquem, doncs, allò que porta la pau i que edifica la comunitat» (Rm 14,19).

Treballar per la pau, construir la pau, al costat dels altres, confiant en els altres, des de la pau interior que fa sentir el bon Déu a prop, la seva llum i la seva misericòrdia. «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,99).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Enseñar no es educar»

—«Educar es más importante y profundo que enseñar.

—»Educar es enseñar a vivir a cada uno como persona.

—»Educar es entrar en esa intimidad de cada cual que se va formando y construyendo a sí mismo». Así lo manifestó el cardenal F. Sebastián en el I Congreso sobre Educación de las tres diócesis de Valencia, Castellón y Alicante. Añadió:

—«Educar es ayudar a ser y debe llevar siempre consigo el amor.

—»No se educa si no se ama, porque es la primera necesidad del educando. Es necesario que alguien se pare, se detenga, se ponga a su lado y le enseñe a alcanzar la riqueza que lleva dentro.»

En dicho Congreso se habló también de los valores que son variables ya que «Cada grupo humano tiene su modelo humano. Para los católicos el modelo supremo, en la existencia humana, debe ser Jesucristo, algo que debe tener muy claro sobre todo la escuela católica, los profesores, y quienes tienen el deber de enseñar y evangelizar».

—«Sed testimonios esperanzados y alegres; que en los problemas vean retos y oportunidades de crecimiento en humanidad.»

—El P. Huvelin, director espiritual de Charles de Foucauld, le decía:

—«Al veros enseñar y obrar, que se diga: "En esta alma hay Alguien que vive en ella y que la anima".»

Lectures de la missa diària i santoral

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dimarts (□ Barcelona) [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a] (□ Barcelona ciutat) [Jr 30,8-11 / Sl 125 / He 12,2-7.11-13 / Jn 2,1-11]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). St. Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30–28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu topará amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recorda't dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

»Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingues paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute.

»Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Ecl 27,30–28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. Del vengatiu sofrirà la venjança del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados. Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos. Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?». Jesús le contestó: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete.

»Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo». Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: «Págame lo que me debes». El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré». Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?». Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda.

»Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

Perdonats, perdonem

P. JAUME SIDERA, claretià

«Caïn serà venjat set vegades, però Lèmec ho serà setanta-set», deia l'imprescindible Lèmec.

L'ull per ull, tant per tant suposà tanmateix un progrés posant fre a la venjança il·limitada. Jesús fa un pas més. Res de tornar-s'hi... I ens diu: No podem assolir el perdó de Déu si nosaltres no perdonem. Però quantes vegades? Pere creia que era prou i massa perdonar fins a set vegades. Què fins a set vegades?, li fa Jesús. I ara! Setanta vegades set. És dir, sense límits.

Vaig conèixer una persona honrada que no podia resar el parenostre perquè no es veia amb cor de perdonar... Confonia el sentiment amb el ressentiment. És ben cert: No puc evitar sentir el mal que m'han fet, però puc evitar gratar-me la ferida per mantenir viu el meu ressentiment. No sempre podem oblidar. Fins pot ser bo no oblidar per a no repetir situacions que no tenen solució.

En conec un altre que quan a Missa la gent resa el parenostre, hi para l'orella i es queda tot content constatant que «aquests germans meus em perdonen i per això són perdonats del Pare celestial». Déu és Pare de tots i no vol veure els seus fills empipats, barallant-se i venjant-se.

Són interessants els consells que hem llegit del Siràcida. Recorda't dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Aprenem del nostre Pare i perdonem com Ell perdona. I carreguem de sentit el gest de donar-nos la pau com a signe del perdó i de l'amor.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 16, a les 18 h. Missa a la Catedral en l'inici del Año Rociero de la Federació d'Entitats Culturals Andaluses a Catalunya (FECAC).

Aquest diumenge 17, a les 12.30 h. Inici de ministeri de Rector de Mn. Mi-quel Planas a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa.

Dimarts 19, a les 20 h. Inauguració del curs 2017-2018 al Seminari Diocesà de Terrassa (Valldoreix).

Del dijous 21 al dissabte 23. Presideix el pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica al seu Santuari.

Diumenge 24 a les 10.30 h. Concelebra en la Missa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica al seu santuari de Barcelona.

Notícies

Visita de la imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fàtima a la Diòcesi de Terrassa. El dijous dia 13, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa es va fer la

rebuda de la imatge pelegrina de Fàtima i Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a les 19.30 h. El dijous dia 14, la imatge va estar al col·legi La Vall de Bellaterra, i el divendres dia 15, al col·legi La Farga de Mirasol. A les 18 h arribà

a la parròquia de Santa Maria de Rubí, i a les 19 h se celebrà la Missa. Aquest dissabte dia 16 ha estat portada a la parròquia de Sant Pere de Rubí on a les 12 del migdia s'ha celebrat Missa solemne. A les 18 h arriba a la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima de Granollers on es fa l'acte arxiprestal. Aquest diumenge, al matí, està en aquesta parròquia des d'on és portada a Sant Celoni i a les 20 h se celebrarà l'Eucaristia. Demà dilluns estarà al col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès i al col·legi El Pinar de Nostra Senyora de Valldoreix. El dimarts, a la tarda, arribarà a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola, on se celebrarà la Missa, a les 18.30 h, i després es farà la celebració de comiat.

Presa de possessió. El diumenge 3 de setembre, Mons. Saiz Meneses donà possessió al nou rector de Sant Esteve de Castellar del Vallès, Mn. Josep Maria Cot del Valle, que és també Arxiprest de Sabadell Centre Sud. L'ajudarà Mn. Francesc Catarineu, jubilat.

Nomenaments (i II)

(segueix)

Nomenaments no parroquials

- Mn. Albert Agib Mikhail, Capellà de l'Hospital de Terrassa.
- Mn. Mario Jurado, Consiliari de la Delegació diocesana de Mans Unides de Terrassa.
- Mn. Hernán Urdaneta, Oficial de Cúria.
- Sra. Elisenda García, Presidenta de la Delegació diocesana de Mans Unides de Terrassa.

- Sr. Pascal Mwumvaneza, Oficial de Cúria.
- Sr. Eduardo Pire, Coordinador de les exèquies catòliques al tanatori de la Rambla de Terrassa.

Jubilacions

- Mn. Francesc J. Catarineu, fins ara Rector de Sant Feliu i la Santíssima Trinitat de Sabadell i Administrador parroquial de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell.
- Mn. Joan Gras, fins ara Rector de la Santa Creu de Terrassa.
- Mn. Pere Farriol, fins ara Rector de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès.
- Mn. Jaume Rovira, fins ara Rector de Santa Maria de Montmeló.

Incardinacions

- Mn. Fabio Cáceres, Administrador parroquial de la Santa Creu i la Sagrada Família de Sabadell.
- Mn. José Iván Ortega, Administrador parroquial de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès.

Agenda

Pregària de Taizé. Aquest diumenge 17 de setembre, a les 19 h, a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

REMAD MAR ADENTRO

Un gran barcelonés: San Pedro Nolasco

Hoy quiero dedicar la carta dominical a un gran santo relacionado con Barcelona, cuya vida y mensaje mantienen una perenne actualidad: San Pedro Nolasco. Nació probablemente en Mas de Saintes Puelles, región de Languedoc-Rosellón, alrededor del año 1180. La familia se trasladó a Barcelona, y allí aprendió de su padre el oficio de mercader y también recibió las enseñanzas propias de una vida cristiana. Su actividad de comerciante le ayudó a conocer a fondo la realidad de su época y las necesidades concretas de las personas, en particular el problema del cautiverio de los cristianos en tierras musulmanas y la necesidad de redimir a los cautivos para devolverles la libertad. A dicha redención dedicará su vida y para ella utilizará sus bienes personales.

Tomó la decisión de dedicarse a la redención de cautivos como primera

y principal obra de misericordia por inspiración de la Virgen. La noche del 1 al 2 de agosto de 1218, tuvo lugar una intervención especial de María Santísima en su vida, una experiencia que iluminó su entendimiento y movió su voluntad para que convirtiera el grupo de laicos que ya colaboraban con él en una orden religiosa redentora de cautivos. El 10 de agosto de 1218 se llevó a cabo la fundación en el altar mayor de la Catedral de la Santa Cruz de Barcelona. El obispo Berenguer de Palou hizo entrega a Pedro Nolasco y compañeros de la Regla de San Agustín, como norma de vida en común y, ante él, los primeros mercedarios emitieron la profesión religiosa. Por su parte, el rey Jaime I otorgó a la nueva Orden el debido reconocimiento por el derecho civil de su reino. Se trata de la primera orden religiosa en la Iglesia de advocación mariana.

La Orden de la Merced nace, pues, como obra de misericordia, con la misión específica de redimir a los cautivos cristianos. En aquella época, no pocas personas eran arrancadas de sus familias y de sus tierras y quedaban reducidas a cautividad. La misión de los mercedarios era, en primer lugar, despertar la solidaridad, porque la liberación de cada cautivo tenía un precio. Además, estaban llamados a adentrarse en aquellas periferias geográficas y existenciales para sostener la fe y la esperanza de los cautivos y rescatarlos. La novedad radica en que los rescates se realizaban sin obtener ganancia alguna, sino por merced, por misericordia. Y, por otra parte, se buscaban medios para redimir a los más pobres. Hasta tal punto vivían los mercedarios esa actitud, que llegaron a hacer un cuarto voto en el que prometían «estar dispuestos a quedarse como rehenes, si fuese necesario, por los cautivos en peligro de perder su fe».

El año próximo año se cumplirá el octavo centenario de la fundación de la Orden de la Merced. El contexto so-

cial actual ciertamente es diferente en muchos aspectos y son diferentes las cautividades, pero el carisma mercedario de liberación mantiene su vigencia. Por eso, la Orden de la Merced vive su carisma desde la fidelidad creativa y ha ido dando respuestas nuevas a los nuevos retos que a lo largo de la historia se han ido presentando. Así lo recoge el número 16 de sus Constituciones: «Las nuevas formas de cautividad, constituyen el campo propio de la misión y cuarto voto mercedarios, se dan allí donde hay una situación social en la que ocurren las siguientes condiciones: es opresora y degradante de la persona humana; nace de principios y sistemas opuestos al Evangelio; pone en peligro la fe de los cristianos; y ofrece la posibilidad de ayudar, visitar y redimir a las personas que se encuentran dentro de ella.»

Soy testigo directo del excelente trabajo que la familia mercedaria lleva a cabo especialmente en la pastoral penitenciaria, de cómo viven en la actualidad su carisma de liberación. Nuestro agradecimiento y ánimo a los hijos de san Pedro Nolasco.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa